

седната стая, скокнаха да разбератъ, какъвъ е тоя лудъ тропотъ и тичъ.

Съ бързината на котка Борисъ прехвуча презъ стайтъ, спусна се по тѣсната стълба, та право долу въ батювата си Цвѣткова стая. Безъ да почука, той отваря вратата и се изтърси въ стаята.

Нищо особено. На кревата лежи съ засмѣни очи въ постеля буля му Димитра, омжжена за баща му преди година. До кревата на столъ седи съ скръстени ръце не много стара жена въ бѣло облѣкло. Тя спойкойно и съ усмивка следи влѣзлия хлапакъ. Друго въ стаята нищо се не виждаше. Батѣо му отсѣтствуваше нѣкъде.

— Излъга ме *онази*, промѣлва Борисъ, и поиска да се върне назадъ.

Кър-ъ-ъ-чъ — се чу нѣкакъвъ звукъ къмъ другия креватъ.

Борисъ се спре. Вслуша се и дочу пакъ нѣ какво *крѣцъ* на слабичко гласче.

— Де е бебето? облещено извика той. Момче ли е? Азъ искамъ момченце!... Борисъ се затече, дръпна покривката на втория креватъ и предъ него лъсна една бѣла кукла, обвита въ бѣло платно, и обвързана на кръстовище отгоре съ бѣлъ коланъ, като египетска мумия. Алено личице се виждаше, обвързано въ топка, колкото една ябълка. Две черни очички безцелно се отваряха и затваряха. Посрѣдъ ябълката се издига носле съ две мѣнички дупчици. Червено езиче се подава и шава между аленитѣ устници

— Я-я! Истина било! Момченце ли е, како Митро? истина ли е? Живо!

И като се стрѣлна, Борисъ грабна бебето съ деленичкитѣ и търти да го носи по стаята. Ново-